

Cà-phê Không Đẳng

Liếc mắt nhìn đồng hồ, Quỳnh lẩm bẩm: " Năm giờ rồi mà nhỉ? ". Có tiếng đẩy cửa khe khẽ. Quay đầu lại, Quỳnh mỉm cười với người vừa bước vào quán, người đó cũng mỉm cười với cô. Hai nụ cười của những người-quen. Chuyển khay nước sang cho cô bạn cùng làm mang ra cho khách, Quỳnh bước lại chỗ cô bé – Vâng, người khách ấy là một cô bé chừng 16 hay 17 tuổi. Bé nhe răng cười, cái răng nghịch ngợm không chịu đứng thẳng hàng để khiến cho ai vô tình nhìn thấy đều không muốn rời mắt đi:

- Cafe không đáng chi ạ!

* * *

Quỳnh lên Hà Nội học đã được gần nửa năm. Mới đầu thì cũng khá là chật vật, nhưng rồi một người bạn đã giới thiệu cho Quỳnh chỗ làm này, nhà mở thêm dịch vụ Net nên nó nghỉ phục vụ bàn. Buổi sáng đi học, buổi chiều làm thêm, buổi tối không làm gia sư thì ở nhà hoặc đi chơi đâu đó, những giờ "giao ca" thì lên mạng. cuộc sống với Quỳnh vẫn ngày ngày như thế.

Đó là một quán cafe nhỏ nằm trên tầng 2 của một căn nhà 3 tầng. Tầng một nay là dịch vụ Internet, tầng 3 là nhà ở. Tầng 2 là quán cafe với cái tên lấy tên cô chủ nhỏ - "An" - mà như nó giải thích thì là cảm giác an bình và thanh thản khi khách đến đây. Ngẫm nghĩ lại Quỳnh cũng thấy đúng. Căn phòng không rộng, nhưng không có cảm giác chật chội và bức bối vì có rất nhiều cửa sổ. Hai dãy, vền vền có 10 cái bàn, kê sát 6 cái cửa sổ, có tán cây sà sát vào cửa, nở đầy những chùm hoa trắng li ti. Rất giống với khung cảnh lúc Quỳnh còn ở nhà, cảm giác thân quen và gần gũi.

Mỗi ngày, Quỳnh đến quán lúc 2 giờ và nghỉ làm tầm 6 giờ. Còn cô bé người-quen thì đến quán lúc 5 giờ. Cứ mỗi chiều chủ nhật, bé đến, mỉm cười với Quỳnh, và lặng lẽ tiến đến chỗ ngồi quen thuộc trong góc phòng, bên cạnh một cửa sổ nhìn ra con đường phía dưới. Đã thành thói quen, Quỳnh sẽ tiến lại bàn bé, chờ bé gọi một thứ thức uống mà cô đã biết trước. Lẽ ra Quỳnh có thể vào mang nó ra mà không cần hỏi bé, nhưng dường như cái gì đã thành thói quen thì người ta không có ý định từ bỏ, nhất là khi Quỳnh luôn cố tập cho mình thêm khả năng biết chờ đợi và lắng nghe, cho dù là lắng nghe một cụm từ lạ lẫm.

Lần đầu tiên khi nghe bé gọi, Quỳnh đã ngạc nhiên hỏi lại. Bé cười nhẹ và giải thích "Cafe thì đắt, muốn nó không đắt thì phải bỏ thật nhiều sữa. Em muốn uống cafe, nhưng em lại không thích vị đắng.". Cô bé đã nói câu này khi đang nhìn vào khuôn mặt chính mình phản chiếu trong đôi kính cận của Quỳnh. Đôi mắt bé đầy háo hức và cũng đầy những âu lo. Dường như với bé thì nó cũng là một thứ gì đó có thể gọi là quan niệm sống?

Nhiều lúc, Quỳnh tự hỏi chính mình về cái áo "hiền nhiên" Quỳnh khoác lên cho sự có mặt của bé ở đây. Không hẳn là vì cô quen với chuyện đó. Mà dường như còn vì Quỳnh tìm thấy chính mình của ngày xưa nơi bé. Ngày ấy, Quỳnh cũng một mình đến quán cafe mỗi chiều Chủ nhật. Hồi đó, Quỳnh cũng tầm tuổi bé bây giờ, cũng có cái nhìn như bé trước cuộc sống, cũng chọn một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ có những tán cây... Chỉ khác một điều, Quỳnh gọi cafe khi buồn và gọi kem khi vui. Cafe của Quỳnh lúc ấy cũng không phải là cafe nhiều sữa, cũng không phải gọi ra để nhắm nháp từng thìa một. Quỳnh gọi cho mình cafe đen, dùng thìa khuấy tròn li cafe cho đến khi nó nguội ngắt nhưng không uống, và đôi mắt sau cặp kính thì mãi nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, tựa hồ như tâm hồn Quỳnh đang treo đâu đó trên những tán cây ngoài kia vậy. Quỳnh bỏ thói quen cafe một mình một năm trước khi thi đại học. Lớp 12 có quá nhiều việc để làm hơn là cho phép mình tiêu phí thời gian ở một góc trời màu đỏ có những chùm hoa trắng.

* * *

Hôm nay trông bé có vẻ rất vui. Quỳnh khẽ đặt tách cafe lên bàn và nhìn bé. Cô biết là bé sẽ nói cho cô ngay, đó là thói quen của bé. Hình như đối với bé, thời gian bé đến quán là 5 giờ chiều không hẳn vì giờ này quán vắng khách mà còn vì giờ này Quỳnh vẫn chưa về và cũng không quá bận rộn với công việc của mình. Mỗi khi có chuyện gì buồn hay vui, bé đều kể cho Quỳnh nghe, cho dù đến tận bây giờ, cả hai vẫn chưa biết tên của nhau. Bé chỉ tay vào ghế đối diện:

- Chị ngồi với em một lúc đi.

Đặt cái khay lên bàn, Quỳnh ngồi xuống và chờ đợi.

Bé ngược mắt lên, soi mình trong cặp kính của Quỳnh, đôi mắt lấp lánh như hai vì sao nhỏ, thứ ánh sáng mang màu hạnh phúc:

- Hình như em đang yêu.

Một chút bất ngờ, Quỳnh lặng im. Cô biết lúc này là lúc cần lắng nghe.

Bé đang quan tâm đến một cậu con trai hơn mình 2 tuổi. Cậu ấy chia sẻ với bé từ niềm vui cho đến nỗi buồn. Cậu ấy khiến cho bé cảm thấy mình có thể là chỗ dựa cho một ai đó và cũng có thể dựa vào một ai đó. Đã từng yêu, đã chia tay với người yêu, cậu ấy đều thành thật nói hết cho bé nghe. Những suy sụp sau khi chia tay của cậu ấy, người cùng chia sẻ và gánh bớt nỗi buồn là bé. Trong mắt cậu ấy, có thể bé vẫn chỉ là một cô em gái tốt bụng và đáng yêu. Và bé đang tự hỏi trái tim mình về một thứ tình cảm mà bé dành cho cậu ấy, nó có thể gọi tên là gì?

Bé không hỏi xem Quỳnh nghĩ gì, bé cũng không hỏi Quỳnh xem mình nên làm gì như mọi lần. Quỳnh hiểu rằng bé đã tự có sẵn quyết định cho mình. Bởi thế, Quỳnh chỉ mỉm cười:

- Ừ, yêu cũng tốt, nhóc ạ!

* * *

Bảng đi một thời gian, Quỳnh không thấy bé đến quán. Nghĩ bé bây giờ chắc cũng phải dành thời gian cho việc học lẫn cậu ấy nên Quỳnh không để tâm nhiều lắm. Mà dạo này, Quỳnh cũng đang có chút rắc rối trong chuyện tình cảm.

Quỳnh và anh ấy yêu nhau đã được gần một năm, từ khi Quỳnh chùng tuổi bé, từ khi Quỳnh chưa lên Hà Nội. Anh đã từng về thăm Quỳnh, chuyện đó đã giúp Quỳnh có thêm niềm tin vào tình yêu của hai người, và có thêm quyết tâm để học và thi đỗ. Nhưng gần đây, Quỳnh lại chợt thấy âu lo và suy nghĩ. Những bận rộn của học hành, của cuộc sống tưởng như đã đủ áp lực, khiến Quỳnh phải xin nghỉ bớt buổi gia sư tối và buổi làm ở quán. Rồi cả những nghĩ ngợi về anh, về mình, về tương lai khiến cho Quỳnh cảm thấy mình đang sống thật chệnh vênh và mệt mỏi.

Nhìn lại mình, Quỳnh vẫn biết mình không xinh xắn, không nổi bật, lại hay nghĩ sâu, buồn nhiều. Anh thì tình cảm, nhưng lại không dễ thể hiện tình cảm, và cũng không có thói quen đó. Cũng là thơ, anh thích những bài thơ vui vui, ngộ ngộ, còn Quỳnh lại chìm đắm tâm hồn mình mỗi khi đọc những bài thơ đầy cảm xúc và vương đôi chút buồn. Mỗi lần nghe Quỳnh đọc thơ, anh đều phải chịu đựng. Có lần bất gặp trong sổ tay Quỳnh một vài bài thơ của cô, anh chỉ cười "Em lãng mạn quá đấy! ". Cũng là một loại nhạc, anh thích những bài hát có giai điệu nhẹ nhàng, dịu ngọt, Quỳnh lại tìm đến những giọng gào thét, trầm trồ khi buồn. Những lúc được nghe anh hát, không còn niềm hạnh phúc nào lớn hơn có thể đến với Quỳnh. Tiếng hát anh ngọt ngào, tha thiết, đắm say khiến cho Quỳnh hạnh phúc, hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Khi chưa gặp anh, Quỳnh đã cảm thấy lo lắng cho sự bền vững của tình yêu của mình. Gặp anh rồi, nỗi lo ấy không hề giảm đi, mà dường như càng trầm trở, canh cánh trong lòng. Quỳnh biết, anh yêu cô. Nhưng anh không thuộc về riêng cô. Thời gian của anh dành cho công việc, cho bạn bè, phần còn lại là dành cho Quỳnh. Anh đã nói điều này trước đây, và Quỳnh chấp nhận điều đó, càng quan tâm đến anh hơn. Điều làm Quỳnh luôn thấp thỏm không phải là tình cảm của anh, cũng không phải là việc có rất nhiều cô gái thích anh, cũng không phải là thời gian hai đứa bên nhau quá ít. Nó không rõ ràng là một thứ gì đó, mà nó chỉ là dự cảm lo lắng cứ dậy lên trong lòng cô ngay cả khi đang ở bên anh. Còn anh thì dường như vẫn không hề cảm nhận thấy điều đó.

* * *

Lại một chiều Chủ nhật trời mưa không dứt. Quán mở nhạc Trịnh, những giọt mưa nhìn qua khung cửa kính mờ càng trở nên hư ảo và buồn đến ngẩn ngơ. Đã hơn 5 giờ chiều, mà tối nay Quỳnh cũng không có ý định về sớm. Và lại, dầm mưa đang buồn thì tâm trạng cũng không tốt lên được. Có tiếng cửa mở. "Chắc lại khách vào trú mưa." - Quỳnh nghĩ thầm, không ngược mặt lên nhìn. Một cô gái, thêm một chàng trai nữa, à, một đôi tình nhân. Tay vẫn đang ghi lại những thức uống đã mang ra, Quỳnh thấy bước chân họ đi đến bàn trong góc, cô gái ngồi xuống chỗ bé vẫn ngồi. Ngược mắt nhìn, Quỳnh ngỡ ngàng: Bé!

Vừa tiến lại vừa tự hỏi phải chăng đây là chàng trai bé đã kể, Quỳnh hỏi:

- Hai bạn dùng gì?

Bé nhìn Quỳnh, lại cười với chiếc răng khểnh, và nói:

- Hai cafe không đắng và một cô phục vụ kính cận.

Bé vẫn lém lỉnh như ngày nào. Chàng trai đi cùng không chút ngạc nhiên, chắc là bé đã kể cho anh nghe về Quỳnh và về cafe của bé.

Nâng tách cafe lên, bé chỉ vào chàng trai:

- Em giới thiệu nha. Đây là bạn trai em.

Quỳnh gật đầu chào. Và lại chờ đợi.

- Không phải người trước đây em kể với chị đâu. Anh ấy vẫn chỉ là một người anh trai, cho dù anh ấy đã nói với em điều mà em tưởng như mình mong chờ từ rất lâu. Đến lúc đó, em mới nhận ra là mình ngộ nhận tình thương của một người bạn với tình yêu. Đã tốn rất nhiều thời gian để bỏ tất cả lại sau lưng, rồi thì em cũng đã làm được điều mình muốn, cũng đã nhận ra rằng ai mới là người mình yêu thật sự.

Chàng trai đi cùng vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ ngắm bé nói chuyện và thong thả nhấp từng ngụm cafe ngọt lịm. Đến lúc đứng dậy ra về, bé đi trước, chàng trai nán lại một chút, chìa tay ra và nói với Quỳnh:

- Cảm ơn chị cùng những tách cafe cho Quỳnh. Không nhờ vậy thì sẽ không có một Quỳnh của hôm nay, và không có cả em ở đây lúc này.

Cô bé cũng cùng tên với mình. Phát hiện ấy làm Quỳnh thực sự thấy thú vị. Lần đầu tiên cô cười thật tươi với người mới gặp lần đầu.

- Không có chi. Chính chị mới là người phải cảm ơn bé Quỳnh chứ! Cảm ơn vì một bài học cho cuộc sống.

* * *

Tự pha cho mình một tách cafe nhiều sữa, Quỳnh lại ngồi vào bàn của bé. Trước đây, Quỳnh cũng lên quán cafe, gọi cho mình cafe đen, nhưng lại chẳng bao giờ uống. Vì cafe đắng, và Quỳnh cũng không thích vị đắng. Nhưng bây giờ thì Quỳnh biết, có thể và nên pha sữa vào để cho nó ngọt hơn.

Bé đã nói rằng mình không thích vị đắng của cafe, nhưng bé vẫn muốn uống nó, và bé đã thêm vị ngọt vào để khiến nó trở thành cafe không đắng. Quỳnh chợt nghĩ: "Hạnh phúc cũng chỉ tìm đến với những người có dũng khí, phải không nhỉ? ".

Nhìn qua cửa sổ xuống con đường phía dưới, Quỳnh thấy anh đang đứng chờ mình dưới mưa. Dầm mưa hai người không bao giờ buồn, nhất là với anh thì lại càng không. Lấy cái túi xách của mình, Quỳnh cười với cô bạn cùng làm:

- Về trước nha!